

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 6579/22
15.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Весне Тодоровић председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Весне Вулевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА ПР, ТРГОВИНСКО ПРОИЗВОДНА РАДЊА „.....“,, ул., кога заступа пуномоћник Драгана Атанасијевић, адвокат из, ул., против туженог „СТРАБАГ“ д.о.о. из Београда, ул. Милутина Миланковића бр 3б, кога заступају пуномоћници Горан Стаменић и Бојана Јеремић, адвокати из, ул., ради накнаде штете, вредност предмета спора 879.224,00 динара, у поступку одлучивања о жалбама тужиоца изјављеним против пресуде Привредног суда у Чачку П 552/2021 од 24.05.2022. године, решења истог суда П 552/2021 од 07.07.2022. године и решења о принудној наплати судске таксе П 552/2021 од 11.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.08.2024. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Чачку П 552/2021 од 24.05.2022. године.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** решење Привредног суда у Чачку П 552/2021 од 07.07.2022. године.

III ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** решења о принудној наплати судске таксе Привредног суда у Чачку П 552/2021, оба од 11.03.2024. године.

IV ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Чачку П 552/21 од 24.05.2022. године, у ставу I изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу исплати по основу накнаде штете за коришћење плаца и канцеларијског простора износ од 3.750 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 24.05.2022. године до исплате, на име накнаде за утрошену електричну енергију износ од 275.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.09.2020. године до исплате и на име накнаде за оштећени гранулат износ од 136.224,00 динара са законском затезном каматом од 01.09.2020. године до исплате. Ставом II изреке исте пресуде тужилац је обавезан да

туженом на име трошкова поступка исплати износ од 123.750,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 103.125,00 динара, од извршности одлуке до исплате.

Благовременом жалбом тужилац побија пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У образложењу своје жалбе тужилац указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и предлаже да другостепени суд првостепену пресуду укине у смислу жалбених навода и предмет врати на поновно суђење. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

У одговору на жалбу тужени је у целости оспорио жалбене наводе. Предложио је да другостепени суд жалбу одбије, а трошкове другостепеног поступка је такође опредељено тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у смислу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, а у вези одредбе чл. 479. истог закона, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, јер иста садржи разлоге о одлучним чињеницама и може бити предмет испитивања од стране другостепеног суда.

Предмет тужбеног захтева је накнада по основу коришћења плаца и пословног простора тужиоца од стране туженог, накнада за утрошену електричну енергију и накнада по основу оштећеног гранулата у укупном износу од 879.224,00 динара.

Првостепени суд је утврдио да је међу странкама било неспорно да странке нису закључиле писмени уговор о закупу наведене имовине тужиоца. Ценећи наводе парничних странака у односу на чињеницу да ли су парничне странке постигле усмени споразум о коришћењу плаца и просторија тужиоца, да ли су радници туженог или нека трећа лица користили просторије и тиме начинили штету у виду потрошене електричне енергије тужиоца и да ли су радници туженог оштетили предметни гранулат, првостепени суд је на основу садржине исказа саслушаних странака и сведока најпре утврдио да тужилац у току поступка није доказао да је постигнут усмени споразум о коришћењу плаца, објекта и електричне енергије, као и да ли је тужилац власник спорног плаца и које површине, да ли је исти заиста коришћен од стране туженог и у којој мери, односно да ли је тужени користио простор поред плаца, а затим ни да ли је гранулат оштећен од стране туженог и да ли је тужилац по том основу претрпео штету. На основу чињеничне грађе утврђене у току првостепеног поступка произлази да је првостепени суд ценио исказе саслушаних странака и сведока и да првостепени суд није поклатио веру исказима тужиле АА која је изјавила да је све послове обављао њен супруг и сведока ББ, супруга тужиле, јер су исти били нејасни, контрадикторни и непрецизни тако што су на исте околности дати различити одговори. Првостепени суд је посебно ценио исказ сведока ББ у погледу власништва објекта јер је сведок свој исказ у односу на ову битну чињеницу више пута мењао. Имајући у виду претходно наведено и полазећи од садржине исказа осталих сведока првостепени суд је извео закључак да тужилац у току поступка није доставио доказе да је власник целе парцеле, па је у складу са тим и прихватио исказе саслушаних сведока да је тужени свој контејнер и опрему држао на делу плаца који припада путном земљишту државног пута. У односу на захтев тужиоца за накнаду штете на основу утрошене електричне енергије, првостепени суд је утврдио да је тужени у току поступка доказао да обезбеђење градилишта нису вршили запослени код туженог, већ радници посебног

правног лица и да су исти користили кућицу у којој је настала потрошња електричне енергије, као и да на основу садржине налаза и мишљења вештака економско финансијске струке не произлази веза између утрошене енергије по достављеним рачунима за бројило бр. које је наведено у тужби и енергетске картице потрошача коју је доставио тужилац и која се односи на друго бројило. У односу на висину претрпљене штете по основу уништеног гранулата, првостепени суд је на основу садржине исказа саслушаних сведока и налаза и мишљења вештака, утврдио да тужилац није доставио валидне доказе на околност да ли је и у којој количини и која врста гранулата тужиоца оштећена и да је до оштећења дошло радњама туженог, а пре свега да тужилац није доказао вредност оштећеног гранулата. Како тужилац није доставио ниједан валидан доказ на околност власништва предметних објеката, коришћења истих од стране туженог, као и постојања и висину штете на неодређеној врсти гранулата, те одговорност за исту, првостепени суд је применом правила о терету доказивања из чл. 228. и чл 231. Закона о парничном поступку нашао да тужбени захтев није основан и одбио је исти у целости као у изреци побијане одлуке.

Привредни апелациони суд налази да је правилно првостепени суд у конкретном случају на основу утврђеног чињеничног стања, уз правилну примену наведених материјалних одредби извео закључак да тужбени захтев није основан.

Наиме, у конкретном случају, најпре треба имати у виду да се жалбом тужиоца побија пресуда донета у парници о спору мале вредности у смислу одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Одредбом члана 479. став 1. Закона о парничном поступку предвиђено је да пресуда или решење којим се окончава парница у поступцима о споровима мале вредности може да се побија само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тог закона и због погрешне примене материјалног права. Сагласно напред наведеном, пресуда донета у парници о спору мале вредности се не може побијати због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити због релативно битних повреда поступка, на које иначе жалбом указује жалилац.

Отуда Привредни апелациони суд није овлашћен да цени, па није ни ценио жалбене наводе у којима се у највећем делу побија правилност утврђеног чињеничног стања. При томе оно што јесте релевантно за одлуку у овој правној ствари јесте да је првостепени суд дао разлоге зашто је одређени доказни предлог прихватио, а зашто не. Ове разлоге и Привредни апелациони суд прихвата као другостепени суд. Ваља напоменути и то да се ради о привредном спору у ком се сагласно одредби члана 484. Закона о парничном поступку, спорне чињенице по правилу доказују исправама.

У конкретном случају тужилац је, у складу са правилном о терету доказивања из члана 228. Закона о парничном поступку, био дужан да исправе достави или да предложи доказе на којима заснива свој захтев. Првостепени суд је све предложене доказе (исказе сведока, економско финансијско вештачење и изјашњење вештака) извео, ценио их и одлучио у смислу члана 229. у вези са чланом 8. истог закона. Услед наведеног неосновани су жалбени наводи тужиоца да приликом подношења тужбе није могао да предвиди недостатак документације за период наведен у жалби.

Како тужилац није доказао основаност тужбеног захтева, правилан је закључак првостепеног суда о непостојању обавезе туженог према тужиоцу.

Привредни апелациони суд је ценио и остале наводе из жалбе, али налази да су исти без утицаја на правилност побијане одлуке.

Имајући у виду наведено, правилно је првостепени суд туженом применом члана 153. и 154. Закона о парничном поступку признао право на накнаду трошкова поступка који су досуђени у складу са важећом Адвокатском тарифом и Таксеном тарифом важећом у време настанка таксене обавезе.

Из изнетих разлога Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као ставу I изреке пресуде.

Привредни апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован, пошто је нашао да исти нису били нужни за доношење другостепене одлуке, па је сходно овлашћењу из члана 165, а у вези са чланом 154. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу IV изреке другостепене одлуке.

Решењем Привредног суда у Чачку П 552/2021 од 07.07.2022. године одбијен је захтев тужиоца из поднеска од 06.07.2002. године којим је тужилац захтевао да му суд одобри плаћање таксе на пресуду и таксе на жалбу у износу од по 33.184,00 динара у ратама, пошто имајући у виду висину истих није у могућности да их плати у року од 8 дана и то применом чл. 2, 3. и 38. Закона о судским таксама одбијен.

Благовременом жалбом тужилац је наведено решење оспорио због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешно примењеног материјалног права и предложио да другостепени суд исто укине.

Ожалбена одлука првостепеног суда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалбе одлука није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер садржи разлоге о битним чињеницама. Како то правилно закључује првостепени суд у смислу члана 38. Закона о судским таксама могућност измирења судске таксе на рате установљена је само за таксеног обвезника који је физичко лице, али не за таксеног обвезника који је привредни субјект. Наиме, овде означени тужилац није правно лице како то наводи првостепени суд, већ предузетник – пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је регистровано у складу са Законом о регистрацији и у том смислу представља привредни субјект. На основу садржине наведене законске одредбе којом је предвиђена могућност плаћања таксе и то највише у три месечне рате ако укупан износ дугованих такси премашује 1/3 месечних примања таксеног обвезника, произлази да је законодавац ову могућност предвидео само у односу на таксене обвезника физичка лица која имају одређена примања. Предузетник као физичко лице које обавља привредну делатност и спада у привредне субјекте се не може подвести под лица обухваћена одредбом чл. 38. Закона о судским таксама и у смислу наведеног процена о имовинском стању предузетника се не врши у поступку за наплату судске таксе јер исти остварује одређена средства обављањем регистроване делатности. Такође, и да је физичко лице, на странци је био терет доказивања чињенице да није у могућности да измири укупан износ таксе у року од 8 дана, што није учинио.

Сагласно напред наведеном и применом одредбе чл. 401. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу II изреке ове пресуде.

Привредни суд у Чачку је дана 11.03.2024. године донео решење П 552/2021 о принудној наплати судске таксе на име таксе на првостепену пресуду у износу од 33.184,00 динара и на име казнене судске таксе у износу од 16.592,00 динара. Истог дана суд је донео и решење П 552/2021 о принудној наплати судске таксе на име таксе на жалбу против пресуде у износу од 33.184,00 динара и на име казнене судске таксе у износу од 16.592,00 динара. Наведеним решењима је наложено НБС Одсеку за принудну наплату Крагујевац да на рачун суда са тужиоцевог рачуна пренесе наведене износе.

Против ових решења тужилац је такође уложио благовремену жалбу јер сматра да су, имајући у виду да није одлучено о жалби изјављеној на решење од 07.07.2022. године да му суд одобри плаћање таксе на пресуду и таксе на жалбу у износу од по

33.14,00 динара у ратама, наведена решења о принудној наплати судских такси преурањена.

Испитујући правилност наведених решења на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, а у вези чл 402. истог закона Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

Наиме, првостепени суд је донео налог за плаћање таксе на првостепену одлуку П 552/2021 од 21.06.2022. године који је пуномоћник тужиоца примио дана 22.06.2022. године и опомену за плаћање судске таксе на жалбу против пресуде од 04.07.2022. године, а коју је пуномоћник тужиоца примио дана 05.07.2022. године. Првостепени суд је одбио захтев тужиоца побијаним решењем од 07.07.2022. године које је пуномоћник тужиоца примио дана 12.07.2022. године и против кога је изјавио благовремену жалбу. Списи предмета су достављени Привредном апелационом суду дана 18.08.2022. године, а првостепени суд је побијана решења о принудној наплати судских такси донео дана 11.03.2024. године. Имајући у виду претходно наведено, а посебно чињеницу да подношење захтева за плаћање судских такси на рате нема за последицу одлагање плаћања судских такси јер то није ни законом предвиђено, као и да је одлука о одобравању плаћања судске таксе на рате диспозиција, а не обавеза суда, произлази да је тужилац као таксени обвезник био дужан да плати задужене таксе. У складу са претходно наведеним произлази да су у конкретном случају били испуњени услови из одредбе чл. 41. Закона о судским таксама и да су решења првостепеног суда о принудној наплати задужених судских такси правилна.

Са изнетих разлога и применом одредбе чл. 401. Закона о парничном поступку донета је одлука као у ставу III изреке ове пресуде.

ВТ/ПТ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Весна Тодоровић,с. р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Срђан Никић